

РЕШЕНИЕ

№ 91

гр. Б., 05.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Б., ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН

СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Андонова

Членове: Петър Пандев
Крум Динев

при участието на секретаря М. Стоилова-Въкова
като разгледа докладваното от Крум Динев Въззивно наказателно дело от
частен характер № 20241200600194 по описа за 2024 година

Настоящото въззивно производство е образувано по въззивна жалба на С. С. П., с адрес в град Б., ул. “Г.П.” № 34, с ЕГН ***** - подсъдим по НЧХД № 90 от 2023 г. по описа на Районен съд - Б., насочена срещу Присъда № 78 от 04.12.2023 г., с която последният е признат за виновен за това, че в качеството си на длъжностно лице - председател на ПК „М.“, ЕИК:****, със седалище и адрес на управление в гр. С., ул.“Х.Б.“№ 25, за времето от 29.08.2022 г. до 09.09.2022 г., съзнателно не е изпълнил влязло в сила Решение № 908375/27.10.2020 г., постановено по гр.д. № 2688/2019 г. по описа на Районен съд - гр. Б. за възстановяване на неправомерно уволнен служител, а именно частната тъжителка Т. Й. К., което деяние съставлява престъпление по чл. 172, ал. 2 от НК. С присъдата С. П. е освободен от наказателна отговорност по реда на чл. 78а НК и му е определено административно наказание “глоба” в размер на 1 000 лева. В инициращата настоящото производство жалба се оспорва деянието да е съставомерно по обвинението, за което лицето е предадено на съд, като се възразява, че постановената присъда на първоинстанционния съд е неправилна и незаконосъобразна. Релевира се, че за инкриминираното деяние не са налице

доказателства, като в тази връзка съдът в своите мотиви се позовавал на назначената по делото техническа експертиза, която обаче според жалбоподателя не била подложена на анализ и не била съпоставена с другите доказателства, приобщени по делото, част от които представени и от подсъдимия. Твърди, че никога не е заявявал пред тъжителката, че ще ѝ се обади по телефона, за да започне тя работа, както и че никога не е препятствал нейното явяване на работното място, напротив - подсигурил кабинет за упражняване на работната дейност, изплатил претендираните обезщетения, като по отношение на последните обстоятелства били налице свидетелски показания, които според подсъдимия останали извън анализа на първоинстанционния съд. Излагат се доводи и съображения по фактическата обстановка, изграждаща процесния казус, както и възражения срещу субективната страна на престъплението, предмет на делото. Обосновава се в жалбата, че за процесната дата 31.08.2022 г. тъжителката не била допусната до общото събрание на кооперацията, тъй като последната нямала качеството на делегат. За датата 07.09.2022 г. подсъдимият сочи, че от показанията на св. М. не се доказвало, че в офиса на кооперацията в този ден нямало служители, тъй като и той, и св. П. били на място. Прави се искане за отмяна на присъдата на Районен съд - Б. и постановяване на нова такава, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен. В хода на съдебните прения пред настоящата инстанция процесуалният представител на подсъдимия подлага на коментар показанията на св. Б., дадени в съдебно заседание на 27.09.2023 г., както и обстоятелства, случили се на 07.09.2022 г. Счита, че видеофайловете, обект на експертизата, били манипулирани от страна на тъжителката, тъй като към 15:07 ч. от файла се установявало, че на вратата имало поставена тухла, а от представената справка за прегледи било видно, че последният преглед на доктор К. бил осъществен в 15:06 ч. Възразява срещу достоверността на показанията на св. А.К., като се и обобщава, че съдът се доверил изцяло на доказателствата, представени от частния тъжител, за сметка на тези, събрани по инициатива на подсъдимия. От своя страна, повереникът адв. Д. излага фактическата обстановка, която се разкрива според него при прочита на приобщения доказателствен материал. Подчертава, че подсъдимият изпълнявал функциите на председател на кооперацията след смъртта на редовно избрания такъв. Релевира, че твърденията, съдържащи се в показанията на св. П., М. и Б., за съставяне на нарочна комисия по приемане

на тъжителката на работа съставлявали защитна версия на подсъдимия. Подчертава, че в хода на делото било установено, че подсъдимият имал обективната възможност да възстанови на работа Т. К., която от своя страна три пъти се явила на работното си място, но нито веднъж не била допусната да започне трудова дейност. Адвокатът счита, че присъдата на РС - Б. е правилна, поради което предлага да бъде потвърдена изцяло. В право на лична защита подсъдимият С. П. поддържа изложеното от него пред първата инстанция, добавяйки, че тъжителката никога не е била препятствана от негова страна да започне работа, а съответно явяването ѝ на 31.08 било във връзка с провеждане на общо събрание, на което тя нямала правомощие да участва, а на 07.09 достъпът до кооперацията не бил препятстван, тъй като по делото било установено, че в сградата влизали пациенти на лекарския кабинет, намиращ се на първия етаж. Като последна дума заявява, че иска делото да бъде върнато поради липса на мотиви или да бъде оправдан, като му бъдат възстановени всички съдебно-деловодни разходи. В настоящата инстанция е приобщено единствено ново писмено доказателства, а именно устав на ПК "М.", град С., публикуван в електронната партида на кооперацията в ТР.

Окръжен съд - Б., Първи въззивен наказателен състав, след като извърши целокупна преценка на приетите в хода на настоящото производство доказателства и доказателствени средства (писмени и гласни такива), както и като съобрази доводите и възраженията на страните в процеса, достига до следната фактическа обстановка:

Районен съд - Б. е сезиран с частна тъжба от Т. Й. К., ЕГН: *****, с административен адрес в град Б., ж.к. "Е." ****, насочена срещу С. С. П., в качеството му на председател на ПК "М.". В тъжбата се сочи, че подсъдимият С. П. съзнателно не изпълнил влязло в сила съдебно решение, постановено по гр. д. № 2688 от 2019 г., по описа на РС - Б., с което Т. К. била възстановена на работа поради незаконосъобразно уволнение, като се иска С. П. да бъде признат за виновен за престъпление по чл. 172, ал. 2 НК и му бъде наложено справедливо наказание на основание чл. 54 НК.

С искова молба с вх. № 5950 от 08.10.2019 г., отправена до Районен съд - Б., Т. К. предявила срещу Потребителска кооперация "М." искове с правно основание чл. 344, ал. 1 т. 1 - 3 от КТ, като с влязло в сила на 24.06.2022 г.

Решение № 908375/27.10.2020 г. по гр. д. № 2688 от 2019 г. на Районен съд - Б. е признато за незаконно уволнението на Т. К. и е отменена като незаконосъобразна Заповед № 1/19.07.2019 г. на председателя на ПК "М.", с която трудовото правоотношение на ищцата по делото е прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ. С решението Т. К. е възстановена на заеманата преди уволнението длъжност "началник - склад" с код по НКП 4321.2021. Ето защо и след получено по реда на чл. 345, ал. 1 КТ от ищцата К. съобщение от първоинстанционния съд, с нарочно заявление с вх. № 37 от 29.08.2022 г. по описа на кооперацията, тъжителката поискала да бъде възстановена на работа. В същия ден Т. К., която пристигнала на работното си място заедно със своя син св. А.К., провела среща с председателя С. П., на която последният ѝ казал, че ще получи обаждане кога да се яви на работа, като след този разговор тъжителката си тръгнала. Няколко дни по-късно, на 31.08.2022 г. Т. К. отново посетила района на местоработата си, по-конкретно намиращо се там читалище, където по това време се провеждало общо събрание, на което тъжителката не била допусната да присъства от страна на подсъдимия, с аргумента, че същата няма качество на делегат, като във връзка с този отказ Т. К. сигнализирала и органите на реда посредством обаждане на тел. 112. На 07.09.2022 г., около 15:00 ч., К., заедно със св. Л. Б., отново посетила адреса на кооперацията в град С., но вътрешната врата на сградата била заключена, като към 15:00 ч. Т. К. се обадила на св. М., упражняваща трудови функции, свързани с човешките ресурси на кооперацията, като при проведения телефонен разговор последната съобщила на тъжителката, че вероятно е заключено поради служебни ангажименти на членовете, поради което тъжителката и св. Б. изчакали на място до 17:00 ч., до който час обаче представител на кооперацията не се явил. На 09.09.2022 г., след като тъжителката не получила обаждане от страна на работодателя или негов представител, подала сигнал в прокуратурата срещу С. П. с искане за ангажиране наказателната отговорност на последния поради негов отказ да изпълни представеното му съдебно решение, като на 13.12.2022 г. с нарочно постановление прокурор при РП - град Б. отказал образуване на досъдебно производство, поради липса на данни за извършено престъпление от общ характер. Междувременно, със Заповед № 1 от 26.09.2022 г., издадена от С. С. П., в качеството му на председател на ПК "М.", на основание чл. 325, ал. 1, т. 2 от КТ прекратил трудовото правоотношение с Т. Й. К., която заповед също

била отменена като незаконосъобразна с Решение № 294 от 16.05.2023 г. по гр. д. № 2354 по описа за 2022 г. на РС - Б.. На Т. К. били изплатени всички парични обезщетения, определени с постановления съдебен акт, с който била отменена първоначално издадената заповед за уволнение (уведомително писмо от 07.09.2022 г. на председателя на ПК "М." до ТП на НОИ - град Б.).

Видно от акт за смърт № 0022/16.03.2021 г. (стр. 45, том първи от делото), на 15.03.2021 г. починал председателят на ПК "М.", като преди тази дата с протокол № 8 от 16.09.2019 г. за временно изпълняващ длъжността "председател" на кооперацията бил избран член на УС, а именно подсъдимият С. С. П., като съветът упълномощил О.С., отново член на УС, от името на управителния орган да сключи договор за управление със С. П.. Към момента на приключване на съдебното следствие и подсъдимият, и частният тъжител са членове на УС, избрано през 2018 г., (видно от справка на ТР, приложена към пр. преписка на стр. 54 от том първи, който регистър е и публичен) доколкото проведените общи събрания на 21.06.2020 г., 31.08.2022 г., 30.03.2023 г., съдържащи точки в дневния ред за избор на ръководни органи, са оспорени пред съда с искове с правно основание чл. 58 ЗК, като съответно по повод на тях са образувани и граждански производства № 1126 от 2020 г., № 2110 от 2022 г. и № 805 от 2023 г. по описа на Районен съд - Б..

До посочените фактически положения, имащи отношение към предмета на частното обвинение, съдът достига след извършена цялостна преценка на доказателствената съвкупност по делото, а именно обясненията на подсъдимия, показанията на разпитаните по делото свидетели К., Б., П., К., Б., Б., Т., (като съответните части от обясненията и показанията на свидетелите, на които съдът дава вяра, са коментирани по-долу в мотивите), както и на писмени доказателства, приложени по настоящото дело, ведно с книгата по преписка на РП - Б. по жалба с вх. № 8504 от 2022 г. на Т. К., по гр. д. № 2354 от 2022 г. и гр. д. № 2688 от 2019 г., двете дела по по описа на РС - Б., веществено доказателство диск, представен от тъжителя, както и изготвена във връзка с него съдебно-техническа експертиза № 7 от 02.05.2023 г., веществено доказателство диск, предоставен от ДНС - тел. 112 към МВР, изслушан с участието на страните в хода на съдебно заседание. В случая страните в процеса не спорят за установената със сила на присъдено нещо незаконосъобразност на уволнението на тъжителката, случило се през 2019 г., като и в обстоятелствената част на въззивната жалба се признава, че в

процесната кооперация действително е получено влязлото в сила съдебното решение, като от представеното писмено доказателство - заявление, подписано от Т. К. на 29.08.2022 г., а и от свидетелските показания на св. М. М., св. А.К., св. В. П., както и от обясненията на подсъдимия, се установява, че на последно посочената дата тъжителката посетила местоработата си и писмено, а и устно (в разговор с изпълняващия длъжността председател) поискала да започне работа, като вярно е, че в своите обяснения подсъдимият сочи това да се е случило на датата **** г., но и от писмения документ, и от останалите гласни доказателствени средства се установява конкретният времеви момент на това посещение. От своя страна, подсъдимият признава, че в проведения разговор в неговия кабинет с К. двамата уточнили, че последната имала желание да се върне на работа, но в своите обяснения (а и в жалбата си до настоящия съд) изрично оспорва да е поемал ангажимент да се обади на явилия се служител, поискар възстановяване. Последният спорен факт е с основно значение в настоящото производство, с оглед неговия предмет, като по този въпрос настоящият съдебен състав се доверява на показанията на св. Б. и св. К.. Вярно е, че вторият посочен свидетел е и син на тъжителката, в което качество е заинтересован от изхода на процеса, но за неговото присъствие в процесния ден пред съответните кабинети споделя и св. М., а същият твърди лично да е успял да чуе проведения се разговор между работодателя и неговата майка, но по същественото е, че думите му се подкрепят от показанията на св. Б., в които настоящият съдебен състав не намира повод да се съмнява, тъй като последният споделя лични впечатления относно сторената комуникация между него и тъжителката по въпроса за възстановяването ѝ на работа в процесната кооперация. Не на последно място, че така всъщност е приключила коментираната сега среща е и житейски обяснимо, след като не е спорно, че на този ден, в който е депозирана молбата за започване на работа, тъжителката всъщност не е била поканена и не останала на работното си място (св. М. изрично твърди, че председателят не ѝ е давал указания къде да настане К. в този ден), още повече, че няма правна пречка възстановен на работа служител да започне да изпълнява трудовите си задължения още в деня на депозиране на искането си в този смисъл. Затова тази част на обясненията, с които се отрича подсъдимият да е увещавал Т. К., че с нея ще бъде проведен телефонен разговор, чрез който ще бъде уточнено явяването ѝ на работа, съдът не

кредитира, тъй като по мнение на съдебния състав те представляват защитна версия, която, както се посочи, се опровергава от останалия доказателствен материал, имащ отношение към въпроса. А че такъв телефонен разговор впоследствие не е последвал за съда няма съмнение, тъй като това не се твърди нито от подсъдимия, нито от неговите колеги - св. М., св. Б., св. П., които като част от трудовия колектив на кооперацията (а св. М. и с пряко отношение към трудовите досиета на работниците и служителите) са категорични, че не са имали нареждане и съответно не са търсели К., за да започне работа, като единствено от тези показания се установява, че по отношение на тъжителката е търсена нова банкова сметка (така и св. П., св. Б.), посредством която да се изплати присъденото и с конститутивното решение обезщетение за незаконно уволнение. Във връзка с показанията на тези служители и тази съдебна инстанция, така както първата, констатира, че веднъж св. М. твърди, че документ от председателя на кооперацията за възстановяване на Т. К. на работа не е достигал до нея, защото такъв не е изготвян, втори път обаче св. П. и св. Б. твърдят обратното. И този съдебен състав не кредитира твърденията на подсъдимия за изготвена заповед за възстановяване, която следвало да се връчи на тъжителката при нейното евентуално явяване на работа (съответно и показанията на св. П. и Б. по този въпрос), доколкото те всъщност не се подкрепят от свидетеля на длъжност "човешки ресурси", в чиято тежест е изпълнение на трудовите задължения, свързани със съответната документация за назначаване и уволнение на служители, като същата е и категорична, че нарочен документ за възстановяване на работа от работодателя далеч не е бил необходим, а и такъв по делото не е представен. От изслушания запис на обаждане към тел. 112 и показанията на св. М., св. К., св. Ч. и самите обяснения на подсъдимия се потвърждава изложеното в частната тъжба, че на 31.08.2022 г., около 10:00 ч., Т. К. отново се явила пред службата си, по-конкретно в читалище срещу нея, в което по това време се провеждало общо събрание, като тогава председателят не я допуснал до събранието, позовавайки се на Закона за кооперациите, който не предвиждал член на УС да присъства на общо събрание без нарочна покана, каквато се твърди не била връчена на тъжителката. За събитията на 07.09.2022 г. съдът се доверява на назначената съдебно-техническа експертиза на веществено доказателство на отпичен носител CD - R компактдиск, съдържащ осем броя изображения (jpg формат)

и един видеофайл с продължителност 51 секунди, като при прегледът им вещото лице не установило следи от манипулация, намеса върху записаната информация. Този способ на доказване, преценен ведно с показанията на свидетелите М., Б. и К., установява, че на посочения ден тъжителката се намирала пред сградата, в която се помещава офиса на кооперацията, но същата не успяла да влезе в нея, тъй като металната входна врата била заключена, което обстоятелство било потвърдено и от страна на св. М. при проведения телефонен разговор същия ден с Т. К.. В тази връзка процесуалният представител възразява, че от експертното заключение ставало ясно, че първата входна врата на сградата била отворена (подпряна с тухла), но страната чрез така направените снимки създава погрешна представа, че и двете врати на сградите били затворени, което обстоятелство дори да се приеме, че е така, то то е без значение, след като са налице достатъчно едноточни свидетелски показания (особено показанията на св. К., която е случаен очевидец на случилото се), че достъп до сградата не е имало, като за този факт е без значение едната или и двете врати на сградата са били затворени. Св. Б. е придружавал К. при процесното посещение, същият е бил възприет и от св. К., като съдът единствено не кредитира думите на Б., че двамата пристигнали на място около 13:00 ч., тъй като експертизата отразява час на създаване на видеофайла и изображенията около 15:00 ч., а от показанията на св. М. се установява, че тъжителката я потърсила също около 15:00 ч. Малко вероятно е да се предполага, че тъжителката би стояла цели два часа пред своя офис преди да позвъни на представител на работодателя си, за да разбере защо няма достъп до работното си място. В тази връзка е и представеното от защитата писмено доказателство, справка от издадени амбулаторни листове, въпреки, че доказателствената стойност на същата не е висока, тъй като издаването на амбулаторен лист може да не е непременно свързано с извършен преглед в лекарски кабинет (например в хипотеза на домашно посещение), самата справка не сочи място на издаване на амбулаторните листове, но тези обстоятелства не са от съществено значение, защото справката касае извършени прегледи преди 15 ч., а в този времеви период, както се посочи, съдът не намира доказателства страната и св. Б. да се намирили пред кооперацията.

При така изложените относими към частното обвинение факти и обстоятелства, изводими от изложения доказателствен анализ на

релевантните за спора доказателства, съдът приема от правна страна, че подсъдимият е извършил от обективна и субективна страна деянието, за което е предаден съд, а първоинстанционният съдебен състав дал правилна правна оценка на твърденията на тъжителя (чл. 172, ал. 2 НК) и е разгледал спора по същество, спазвайки процесуалните изисквания на закона в тази връзка, поради което и не са налице съществени процесуални нарушения, налагащи връщане на делото на Районен съд - Б.. Исканията на защитника и на подсъдимия за отмяна на решението поради липса на мотиви за осъждането са неоснователни, доколкото при изграждането на своето вътрешно убеждение съдът е преценил всички относими доказателствени източници, като се е обосновал на кои дава вяра и на кои не, като в тази връзка се и аргументирал, извършвайки необходимия за целта доказателствен анализ, и е дал отговор на всички спорни по делото въпроси, имащи отношение към главния предмет на доказване.

От обективна страна, престъпното неизпълнение на влязло в сила решение за възстановяване на уволнен служител се осъществява чрез действия и/или бездействия, които пречат на незаконосъобразно уволнения да започне отново предишната си работа. Преди да бъде разгледано действието, съответно бездействието, съставляващо самото изпълнително деяние, следва да бъде установено, че субектът на престъплението притежава изискуемото от наказателния състав длъжностно качество, в чиито служебни правомощия е изпълнението на съдебното решение, още повече, че пред първоинстанционния съд са наведени възражения от страна на защитата по този въпрос, като сам в пледоарията си подсъдимият е изразил съмнения дали има качеството на председател на кооперацията. По отношение на това възражение първоинстанционният съд в своите мотиви е взел отношение, като се е аргументирал, че в случая е налице приложение на чл. 93 т. 1, б. "б" НК, като този състав на съда намира този извод за правилен, но в същото време намира за необходимо да представи допълнителни аргументи, доколкото длъжностното качество се явява базисна предпоставка, обуславяща носенето на наказателна отговорност за деянието, предмет на обвинението. Съгласно разясненията на точка I от ТР № 73 от 23.12.1974 г. на ОСНК на ВС възлагането трябва да бъде извършено съгласно установения или допустим от закона, правилник, устав, наредба и пр. ред, за да се приеме, че едно лице има качеството на длъжностно такова по смисъла на закона. В случая - според чл.

15, ал. 4, т. 2а от Закона за кооперациите общото събрание на кооперацията избира и освобождава председател, като в чл. 26, ал. 2, т. 4 ЗК е заложено правомощието на председателя да сключва и прекратява трудови договори с работещите в кооперацията. В чл. 26а от ЗК са лимитивно изброени основанията за предсрочно прекратяване правомощията на председателя, сред които е и трайна обективна невъзможност за изпълнение на задълженията, като в чл. 28, ал. 1 от устава на процесната кооперация (приет като писмено доказателства пред въззивната инстанция), е установено правомощието при предсрочно прекратяване на пълномощията на председателя на управителния съвет, последният орган да определи член от съвета, който да изпълнява функциите на председател до избирането на нов такъв. Както бе прието от фактическа страна, видно е от приложените писмени доказателства, че в момента като председател на ПК "М." фигурира починалият през март 2021 г. В.К., тъй като решенията на ОС за избор на нов председател, в лицето на подсъдимия, не са породили своето правно действие, поради тяхното обжалване, но се и установява, че управителният съвет на кооперацията е избрал С. П. за временно изпълняващ длъжността председател, което решение няма данни да е обжалвано и е влязло в сила, като именно в това си качество П. е и подписал последващата заповед за уволнение на частния търговец. В самото решение на УС е посочено, че с подсъдимия следва да се сключи договор за управление, но същият към момент на избора е и член на управителния орган, поради което е и изпълнено изискването същият да е включен в организационната структура на предприятието. Ето защо този състав на съда се солидализира с извода на първоинстанционната инстанция, че подсъдимият съвместява специалното качество на субекта на деянието по чл. 172, ал. 2 НК.

На следващо място, изпълнителното деяние на престъплението в случая се състои в противоправно бездействие от страна на подсъдимия П., който не е направил нужното, за да допусне търговецката до работното си място. Съгласно постановките на Тълкувателно решение № 3/2.12.2021 г. по т. д. № 3/2019 г. на ОСГК на ВКС двуседмичният срок за явяване на работа по чл. 345, ал. 1 КТ започва да тече от получаването от страна на работника или служителя на нарочното съобщение за възстановяване на работа, изпратено от разгледалия делото първоинстанционен съд. Търговецката е получила съобщението на **** г., поради което законоустановеният срок за явяване

изтекъл на 08.09.2022 г., като не е спорно между страните, а и се установява от писмените доказателства и свидетелските показания, че решението на РС-Б. е влязло в сила, подсъдимият и тъжителката узнали за него, а последната на 29.08.2022 г. представила ѝ писмена молба, съдържаща искане за възстановяване на предишната ѝ работа - началник - склад. Еднократно отправеното изявление на работника обвързва работодателя да изпълни задължението си, като допусне до предприятието възстановения на работа служител, но не е необходимо изявеното от работника желание да бъде подкрепено с физическото му присъствие на работното място през целия работен ден и през целия процесен период при спазване на работното време. Ето защо инициативата за възстановяване в случая следва да бъде в работодателя, като това следва от характера на трудовото правоотношение, което по естеството си е субординационно такова, а неговото бездействие в тази връзка е противоправно и обуславя носенето на наказателна отговорност. А такова бездействие от страна на подсъдимия се констатира от сторения по - горе доказателствен анализ и то въпреки че тъжителят направил дори повече от необходимото, за да започне реално извършване на трудова дейност. В деня на първоначалното явяване на служителя подсъдимият провел разговор с него, обещавайки, че ще го потърси чрез телефонен разговор, но не го сторил, като същият не издал и нарочна заповед за възстановяване на Т. К., като действително св. М. твърди, че такава в принципен план не била и необходима, но сам подсъдимият сочи такава да е била налице и в готовност да бъде лично връчена на тъжителката, но доказателствена подкрепа за това твърдение не е налице. Вярно е, че на 31.08.2022 г. тъжителката поискала да присъства на общо събрание на кооперацията, а не да бъде допусната фактически до работното си място, но и в този ден подсъдимият не счел за необходимо да извърши онова, за което твърди, че се е подготвил - връчване на заповедта за възстановяване, съответно други действия, съставляващи възстановяване служителя на работа. Поради това обстоятелства, а и с оглед на факта, че на 07.09.2022 г. в кооперацията не присъствал никой, се налага изводът, че назначаване на тричленна комисия, която да подготви възстановяването на Т. К. на предишната ѝ работна позиция и да следи за нейното пристигане, е всъщност защитна позиция на подсъдимия. Но по - важното е друго, че дори съдът да приеме, че действително подсъдимият е предприел тези вътрешноорганизационно мерки, то това не е достатъчно,

защото както се посочи по-горе, в отношенията между длъжностното лице и работника/служителя, възникнали по повод възстановителното съдебно решение, активна роля следва да има работодателят, който, след като е получил писмената молба на своя служител, следва да допусне последния до неговата работна позиция, като ако това по някаква причина не е станало веднага след физическото явяване на възстановения на работа, то в тежест на работодателя е да сведе до знанието на служителя възможността да започне работа - чрез устно или писмено съобщение, допускане до работната позиция при ново посещение на работника или по друг начин. В процесния казус тъкмо това не е сторено от подсъдимия. В допълнение и с оглед позицията на защитата, следва да се обърне внимание, че изплащането на присъденото парично обезщетение съставлява изпълнение на установена със сила на пресъдено нещо гражданскоправна претенция, което няма общо с реалното възстановяване на служителя на работа, след като не се твърди и не се установява, че с писмото за поискване на нова банкова сметка от страна на тъжителката, не се отговаря на заявената молба от 29.08.2022 г. От субективна страна - подсъдимият е действал с пряк умисъл, същият е знаел за влязлото в сила съдебно решение, осъзнавал е че в качеството си на председател дължи изпълнение, изразено в реалното допускане на тъжителката до работното ѝ място, знаел и за заявената позиция на К., но въпреки това не сторил нищо, при това след като лично се ангажирал да я потърси. Това бездействие, продължило и при втората среща с тъжителката, ясно доказва, че изпълняващият длъжността председател на ПК "М." искал съдебният акт на РС - Б. да не бъде приведен в изпълнение, като по този начин Т. К. не заеме обратно трудовата ѝ длъжност, от която била незаконосъобразно отстранена. На следващо място, с освобождаване от наказателна отговорност на подсъдимия по реда на чл. 78а, ал. 1 НК и определяне на административно наказание "глоба" в минимален размер, съдът е действал правилно, съобразявайки всички относими обстоятелства по този въпрос.

С оглед на тези съображения и мотиви, предвид това че крайните правни изводи на двете съдебни инстанции съвпадат, то атакуваната в настоящото производство присъда на Районен съд - Б. следва да бъде потвърдена изцяло като правилна и законосъобразна.

Водим от горното и на основание чл. 334 т. 6 вр. чл. 338 НПК, Окръжен съд -

Б., Първи въззивен наказателен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Присъда № 78 от 04.12.2023 г. по наказателно дело от частен характер № 90 от 2023 г. по описа на Районен съд - Б..

РЕШЕНИЕТО е окончателно, като преписи от същото да се връчат на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____